

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt I. Sub quibus Regulis Ordo Carmelitarum tempore legis veteris, & Prophetarum vixerit, quisve fuerit hujus Ordinis Author.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

adjuncta Patrum observatione, confirmatur. Tunc enim plenè scripturam explicari exultimo, cum eadem scriptura sui est interpret. Locus igitur est Matthæi cap. 19. ubi Christus Dominus ait: *Sunt eunuchi, qui seipso castraverunt propter regnum celorum.* Ubi ipsa Eunuchorum appellatio perspicuè indicat ipsam continentiam. Non enim est Eunuchus, qui solum continet, sed qui ita continet, ut non possit non contineri. Quare Christus Dominus loquutus est non de his, qui solo proposito voluntatis omnem facultatem contrahendi nuptias amputaverunt. Hanc interpretationem rectè confirmat Bellarminus libro 2. de *Monachis cap. 23.* et Epiphanius *heresi 29.* Hieronymo, *Matth. 9.* & Augustino, *libro de sancta virginitate cap. 30.* unanturque prædicto Matthæi loco communiter controvertitij contra hereticos nostri temporis, ut probent castitatis votum à Christo Domino fuisse institutum. Simili ergo ratione locus ille ista est interpretandus, ut in illo, Eunuchorum nomine, non tantum continentis, sed etiam, qui continentiam voto firmanunt, intelligantur. Et quia fortasse alicui durum, novumque videbitur, in lege veteri castitatis votum fuisse expressum, cum potius lex ipsa castibiles, & oculos, semenque post se non relinquentes maledictione dignos ducat: ut constat ex Deuteronomio, *cap. 23.* adveniat oportet, scripturam non de semine carnali, sed spirituali accipiendam esse. Et utrumque (nempe quod in lege veteri castitatis votum commendatur, & quod maledictio feratur in eam tenes spirituali prole) testatur clausissime Damascenus libro 4. *scilicet Orthodoxa capitulo 25.* ubi virginiam aemulius laudibus effertens, postquam eam multis veteris legis Patrum exemplis observatam fuisse docuit: ut ostenderet, in illa lege non solum virginitatem servari, sed etiam votum continentiam emitti, & laudari, subjungit: *Nonne lex magnum votum castitatem appellavit?* Et ut objectioni, quæ seculo offerre poterat ex verbis illis Deuteronomio. *Maledictus homo, qui non relinquit semen post se,* respondeat: statim adjecit: *Oportet igitur spiritualiter accipere legem præceptum.* Nam est semen spirituale per charitatem, & timorem DEI in mentis utero parturienti spiritum salutem. Sic autem accipiendam est hanc: *Beatus est, qui habet semen in Sion, & familiares in Hierusalem.* Hæc Damascenus.

Quibus manifestè confirmat, in lege veteri fuisse castitatis votum; nec reprobam fuisse continentiam. Et quamvis Damascenus non exprimat locum, in quo lex magnum votum castitatem appellat; tamen, præter illum *Isaie cap. 56.* supra adductum, non video alium in scriptura, ex quo certius id percipi possit, nisi forte illud accepit ex libro Sapientie *capit. 3.* ubi dicitur: *Felix spado, qui non operatus est per manus suas iniquitatem, nec cogitavit contra Deum nequissima; dabitur enim illi fidei donum electum, & fors in templo DEI acceptissima.* Qui locus eundem sensum cum illo priori *Isaie* habet. Hæc autem tempore legis antiquæ dicta sunt, ex quibus clarè constat, in illa votum continentiam floruisse.

De voto verò obedientiæ etiam constat, apud monachos veteris legis fuisse receptum. Colligitur id aperte ex Josepho libro 2. de bello *Judaico cap. 7.* ubi de Essenis loquens, affirmat, eos, post biennium vota quædam, sive juramenta emittentes, inter quæ majorem obedire jurabant. Verba Josephi audiamus: *Præsertim vero quam incipiat communem habere vitam, magnis execrationibus adorat, se pro non volere Deum, deinde quoque erga homines servare ju-*

stitiam, & neque propria sponte nocere cuiquam, neque ex præcepto obesse, & collaborare semper justitia sectatoribus, fidem omnibus servare, maxime vero Principibus. Neque enim alijsque voluntate Dei cuiquam posse principatus potentiam contingere. Si verò ipsi ceteris præstet, nunquam se ab usum viribus potestatis ad contumeliam subditorum. Et paulò inferius: *Huiusmodi execrationibus explorant, & quasi præsumunt accedentes; deprehensos verò in peccatis à sua congregatione depellant: & qui taliter fuerit condemnatus, miserabili plerumque morte consumitur. Illi quidem sacramentum, ac ritibus obligatus neque capere ab alijs oblatum cibum potest.* Hæc Josephus.

Tandem paupertatem ELIAM, ejusque successores fuisse amplexos, docent D. Ambrosius & alij, de quibus nos in *Tractatu de Voto paupertatis* diximus. Quamvis (ut verum fatear) hi non doceant, Eliam, aut ejus familiam votum de servandâ paupertate emisisse. Id tamen ego tam de pauperibus, quam de alijs votis nunc ostendam. Si enim ELIAS, ejusque successores monachorum institutum amplectentes, Deo se consecraverunt, castitatem, paupertatem, & obedientiam colentes, cum prædicti patres non ignati essent, fore DEO gratissimum, longeq. meritum, propositum suum voto firmare: (hoc enim, ut supra præsumimus, in lege veteri notum, compertumque fuit) & præterea, cum aperte scirent, plurimum valere hanc votum emulsionem ad voluntatem nostram, quæ lubrica, ac in malum propensa est, in bono firmamam, in teo quoque continentiam: non est dubium, quin hoc votum auxilio ad prædictos fines juvarentur. Ad hæc accedat, illius societatis viros selectos ex grege Judæo, sapientia, & acutissime ingenij ceteram plebem longè superasse, quibus ignorantia tantæ rei contingere non poterat, maxime vero ELIAM, & Eliseum vitæ monasticæ duces, qui ex frequenti cum DEO colloquio, & lectione scripturarum, divinitus, & uberius inchoatos, qui in votis monasticis lacerent, fuisse adeptos, cerè credendum est. Quare existimo, scripturam, & rationi valdè consentaneum esse, viros illos divino lumine ductos, institutum monasticum tribus votis firmasse. Maxime cum ELIAS specialiter DEI revelatione monasticæ professioni initium dederit. Hactenus constat, Eliam Prophetam institutorem fuisse monasticæ professionis, docuisseque trium votorum, ex quibus Religio constat, cultum, & observantiam.

Quo tempore, & loco vitæ excellens ELIAS monasticam vitam instituit, nunc aperiamus. De loco in primis constat, tunc apud Scripturam, tum apud auctores, fuisse CARMELUM montem. Ita Regum narra: historia, potissimum *capitulis 8. & seq. libri 3.* Et ne hujus nominis æquivocatio confusionem pariat, sciendum est, ex Hieronymo in *Amos cap. 1.* duos esse in Syria Carmeli montes. Unus est in tribu Juda (qui Hebræicè CARMEL dicitur) insignis, fertilis in pascuis, fructibus, & herbis, ferax vini delicatissimi: in hoc Saul Amalecitarum vicis habitavit ibi Nabal, qui repulit nuntios Davidis. Alter est in Galilæa in tribu Issachar (eodem teste Hieronymo, *Isaie 16. & 29. & Hieron. 2. & 3.* & ante ipsum Josepho de bello *Judaico capitulo 9.*) qui dicitur Carmelus maris: mons est excelcius valdè, & nemorosus, nobilissimis vineis, oleis, & bulbis, fructiferis arboribus, herbisque odoriferis abundans, ut ob summam rerum omnium copiam, fertilissimè, & abundantiam in Scriptura comparetur. Absit à Ptolomæide *lib. 2. cap. 120.* ut Josephus tradidit, ejusque passim multa sit mentio in Prophetis. *33*

Ambrosius. Vid. art. 3. supra cit. quasi.

Legend. de his Eliæ & antiquæ legi monachorum votis & notis prædicti à S. Maria Tom. 1. Historia prophetica Ord. B. Mar. V. de mont Carmelo, lib. 1. cap. 4. & seq. Martini à Jesu Maria & Thomæ à S. Vincent. A. prologus pro his votis & ceteris. Item P. Damiani à V. Maria Appendic. ad Histor. Carmelit. cap. 3. in vineis Carmeli, alij que complures.

Hieron. Duo sunt montes Carmel, & ambo describuntur. In quo S. Elias commoratus fuerit?

Josephus.

Regum 4) ad Eliæ eumque reverentiam primum esse. No. alia pro. gregior. egypte riphic. fle. Quod fitum. caret. Ve. tis, quibus id suppo. à nemine. lege veteri ere DEO, et Ven. P. 2. 49. 27. est carin. o scriptu. sem. 29. d quoque O Jacob. ia vota. & 23. olim apud od ex voi. ac DEO. rare fieret. 2. 2. quæ. to contin. ac firmi. a humana fragilita. gumenno. bono statu. a re. Religio. nem Ni. Origenes. officiu. cap. Ceterum. aris voto. ge veteri. idamur. Dominus. annu. chus, eunuchus, ta ego vo. mea. & filia. non pri. Cytill. Hinc filius in. est, his. verò ad. ematris. nentia, sic natis. am, & ment, in. statiam. o casti. co non. stitatis. i loco, adjun-

Basil.

Hic mons (ut verbis divi Basilij in *Epistola ad Chilonem* loquitur) celeberrimus est, in quo ELIAS demoratus, nec placuit DEO. In illo namque vitam solitariam, & ab hominum consortio semotam professus est, ut praefer Basilium sentit Nazianzenis, in *oratione de Pauperum amore*; & in *Apologetica*, postquam ex fuga rediit, atque in *oratione in Maximum*. Cujus rei non inmemor Joannes Hierosolymitanus Patriarcha, *capitulo 19. de institutione monachorum*, & alibi saepe eam repetit.

Nazian.

Joan. Hier.

Volaterran.

Guil. Tyr.

Polydorus.

Hic e gravissimis Partibus consentient Volaterranus in *Anthropologia libro 21*. Guilielmus Tyrus *libro quinto Constitutionis bellis sacris cap. 3*. Polydorus *Vigil. lib. 3. de inventoribus rerum cap. 7*. Sabellicus *lib. 5. Aeneade 9*. pluresque alij, quorum testimonia referimus in *lib. 1. antiquitatum nostri Ordinis Carmeli. prope finem. r. sponsonne 1. proposit. 4.* Qui omnes uno ore farentur, montem hunc montem ELIAE, ELISEI, & illorum, qui *Filij prophetarum* appellabantur, fuisse nobilitatum. Imò in hoc monte ELIAM usque ad sui raptum permanisse, non obsecr ex *Martyrologio Romano die 20. Julij colligitur*: ubi haec verbi habentur: *In monte Carmeli raptus ELIAE Propheta, &c.* Cujus e iam rei signum est, ELIAE, post raptum, oratorium in hoc monte erectum: de quo apud Sueronium in *Vita Vespasiani cap. 5.* & Genebrardum, in *Chronologia lib. 1. anno mundi 3322.* mentio fit.

Martyrol. Romanus.

Sacellum

In S. Eliae honorem in Carmelo, post eius raptum Deo dicatum.

Sueronius.

Genebrard.

Nazian.

Baronius.

Nicephorus.

Cedrenus.

Joan. Hier.

Quare

Eliae in Carmelo fuit in Ritueti Ordinem?

Montis Carmeli describitur eorum moditates

De hoc oratorio ELIAE dicato existit epigramma Gregorij Nazianzeni apud Baronium in *Martyrologio 20. die Julij* quod sacellam, sive templum postea restitutum fuit per Helenam Constantinim matrem, ut auctor est Nicephorus *lib. 8. hist. Ecclesiasticae, cap. 30.* Ac denique iterum per Basilium imperatorem, ut refert Cedrenus in *Compendio historiae in Basil.*

Panavit vero in hoc monte ELIAS monasticum institutum, tanquam in commodiori, & aptiori ad altissimum hoc vitae genus. Testatur id Joannes Hierosolymitanus, *cap. 19. in libro de institutione monachorum*, his verbis: *Studuit Elias deinceps religionem, quam inchoaverat, in loco idoneo plantare. Quare ad sui & suorum discipulorum suam mansionem, eligit, pra alyis Eremita, Carmeli montem tanquam commodiorem ad Propheticiam disciplinam, & vitam monasticam in eo edocendam, & exercendam. Mons quippe praebet Eremita homini ex sua silvitudine silentium, & quietem: ex suis antris congruam mansionem, ex suo situ jucunditatem, ex suo eminentisitu aërem salubrem, ex suis herbis, & fructibus pastum uberem, & ex suo fonte aqua viva dulcissimam. Propter quae omnia ELIAS in monte isto non modo elegit habitare: verum etiam domum orationi consecratam, appellatam (SEONION) in eo adificavit. Haec enim Patriarcha Hierosolym.*

Joan. Hier.

Quo anno

ab orbe condito Carmeli Ordo à S. Elia institutus fuerit?

Genebrard.

Ado

Erardus.

De tempore vero, quo divinus hic vates formam vivendi monasticam tradiderit, non conveniunt Auctores. Illud apud Joannem Hierosolymitanum *ut sup. cap. 20.* scriptum invenio: post institutionem vitae monasticae, montem Carmelum per sexdecim annorum spatium, ante ipsius raptum, Eliam incoluisse. Quare, sive Eliae raptum dicamus contigisse an. 3272. ab orbe condito, & à tempore diluvij an. 1586. secundum Genebrard. *chronographiam lib. 1. fol. 123.* sive, secundum Adonem in *Chronicon*, aetate quinta à mundo condito 4247. sive ut Eia. d. Carthusiens. in *fasciculo temporum* ait, circa annum à creatione mundi 4300. & à nativitate Abraham 1110. & ante nativitatem Christi anno 932. quam computationem alij veterem quidam existimant: ante hoc tempus, quo

Elias raptus dicitur sexdecim inquam annis monasticus Ordo in monte Carmelo institutum habuit.

Probavimus haecenus, ELIAM fuisse auctorem alicujus religionis instituti: restat nunc ostendere institutam ab ELIA Religionem usque ad nostra tempora perdurasse: & denique hanc ipsam Religionem esse eandem, quam sub tutela B. MARIAE de monte Carmelo, Carmelae nunc profitentur. In cujus confirmationem non ad vocabo domesticos testes, nec nostrae Religionis Historiographos, ne forsitan suspecti iudicentur: cum tot externis abundemus Auctoribus, ut nostrum superfluum videantur. Quare silentio nunc praetero D. Cyrillum, quondam nostrum O. d. Priori generalis, qui circa ann. Dom. 1200. floruit, *Wilhelmum de Samuco, Sibirium Beiam, Philippum Rabotti, Joannem Grossi.* & doctissimum Bachonem, quorum meminit Trihemius Abbas *de laudibus Carmelitarum cap. 2.* qui omnes lib. 03. integros de hac ediderunt, quorum etiam vestigia sequuti sunt doctissimus Paleonydar. Simon Coelius, & ante ipsos in Apologia quadam, Baptista Mantuanus. Et quamvis hos omnes excludam, unius, aut alterius testimonium, quibus fidem non habere nefas esset, adducam.

Primum est Joannes Hierosolymitanus Patriarcha, quondam montis Carmeli splendoris, & cultoris insignis, qui ex Prioris hujus familiae ad Hierosolim sedem tempore Honorij, & Arcadij fuit assumptus: cujus admirabilem sanctitatem memoria non penitit tradidi Nicephorus Callistus *lib. 11. Ecclesiasticae historiae cap. 18.* Scripsit hic librum unum *de institutione monachorum in veteri lege exortorum, & in nova perseverantium*, in quo Capasio montis Carmeli Praepositi describens, Carmelitarum genealogiam à Propheta ELIA, tanquam à primo fonte, late doctèque deducit. Hoc solum testimonio profectò nos contentos esse oporteret, & propter auctoris vitam, cum sanctissimi fuerit, & inter nostri Ordinis Divos in *Martyr. Molani die 13. Jan.* referatur, omnique mendacij labere careat credatur: & propter miram hominis eruditionem: in eam sua aetate maximos adversus D. Hieron. congressus super doctrinam Origenis habuit, qui tamen neque à Hieronymo fuit rationibus superatus, nec in disputationibus confusus. Quare credendum est, illum in veritate examinanda, & latebrisque eruenda, fuisse diligentissimum.

Si ijs denique addamus auctoris gravitatem, Patriarcham inventes. Igitur virum sanctissimum, eruditionis incredibilis, gravitatis, & functione alijs non inferior librum hunc Carmelitarum institutionem ab ELIA continenter scripsit. Quibus adjiciam, hoc sermone primo Ecclesiasticae saeculo contigisse, cum ille circa annum Domini 400. floruisse tradatur, quo tempore recentior erat praeteritorum saeculorum memoria, maxime verò Apostolorum totiusque Evangelicae praedicationis.

Nec minoris est conjecturae, historiae veritatem fuisse adeptum, eum librum Hierosolymis conscripserit, ubi tunc erum Syriae monumenta certiora inveniri necesse erat, praecipue cum de rebus in illa provincia gestis agat. Quis ergo de hujus viri testimonio queat dubitare? ni forte aliquis dubitet, vel illum fuisse Carmelitam, vel librum hunc edidisse. Horum primum late in Tractatione, Hispano sermone, *de Ordinis antiquitate edita lib. 1. c. 11.* demonstravimus. Secundum verò ita certum est, ut de eo ambigi non possit. Id sentit

Ven-

Ven. Th. lib. cont. tit. 9. cap. dem W. num cap. 2. Plato leor. 22. res & g. circum. trum u. Fai. Aorur. morur. batus. Marg. ris, n. ser. rec. hujus. multa. moni. conit. erit. Q. Walden. Thom. apu. veld. tis. W. olt. a. q. nat. qu. alio. ge. tu. pr. bu. in. fr. V. d. re. G. Trithem. S. Elia. Propheta. Oed. Car. Quod tr. plici rati. non obsec. tur. A loco.

Paul. Mo-
rgia.

te 2. His etiam temporibus Paulus Morigia Ordinis Jesuitarum, diversorum monachorum, O. di-
numque originis diligens indagator libro 1. capite
30. per totum de institutione, & origine Carmelitarum differens, pluribus innixus auctoritatibus
ELIAM habuille auctorem ostendit. Hujus
Scriptoris testimonium sufficeret stabilien-
de veritati à nobis intentæ, eò quod serid, & totus huic
incumbens rei, Religionum initia, tempora, au-
thoresque diligenter inquirat. Quare jure de illo
præsumendum est, rem attentius præ alijs perspex-
isse, diligentiusque indagasse.

Hactenus non uno, aut altero mendicato verbo,
aut auctorum suffragio, sed in egris Scripto-
rum operibus, tam familiaribus, & domesticis,
quàm externis veritatem propositam confirmavi-
mus. Jam verò breviora, eùs non minùs digna
testimonia afferemus.

Primum testimonium petendum erit ab au-
thoritate summorum Pontificum, qui hanc veri-
tatem luce clatius expresserunt. In primis SIX-
TUS IV. in Bulla, quæ incipit, *Dum attentè medi-
tatione pensamus*: Dat. Romæ, anno. 1477. sic ait;
*Ordinem ipsum, ac illius personas sub Sedis Apostolicæ,
& Ecclesiæ Romanæ protectione immediatè existentes,
& inter ceteros Regularium Ordinum professores in
firmamento Catholice Fidei militantes, tanquam re-
ligionis speculum, & exemplar specialis charitatis vul-
gentes, sanctorumque Prophetarum ELIÆ, & Elisei,
& aliorum patrum, qui montem sanctum Carmeli
juxta ELIÆ fontem habitaverunt, successionem hære-
ditariam tenentes fructus quoque, &c.* Hactenus Six-
tus IV. Per eundem repetunt JOANNES XII. JULIUS III. PIUS V. GREGORIUS XIII. SIX-
TUS Quintus, Pontifices maximi, qui in Bullis
Ordini concessis eodem serè verborum tenore
utuntur, Imò & novissimè Sanctissimus noster
CLEMENS VIII. in Bulla, qua novæ discalcea-
torum reformationis constitutiones confirmavit,
successionem hanc hereditariam ab Elia Pro-
pheta nos habere declaravit: ut videre est in initio
nostrarum Constitutionum. Multo clatius idem
Clemens VIII. hoc expressit in litteris an. 1640. ad
Regem Persarum datis, commendans illi Carmeli-
tas discalc. his verbis: *Habuerunt olim hujus Reli-
gionis professores, sicut à Romanis Pontificibus præde-
cessoribus nostris memoria proditum est, sui instituti
Auctores, sanctos Prophetas ELIAM & ELISEUM,
omnibus nationibus & Gentibus notos, &c.* Et quam-
vis id non ignorem, prædictorum Pontificum testi-
monia non esse fide divinâ credendâ, cum hoc
tanquam de fide non decernant: intra limites verò
humani testimonij, quod majus, aut firmius pro-
ferri potuit, testimonio tot summorum Pontifi-
cum, quorum eruditio, doctrina, & rara sancti-
tas, etiam seclusa, Pontificali dignitate, quemlibet
etiam protervum ad fidem compellerent.

Ceterùm, quo magis moveor in hac re, ut il-
lam majori fide, quàm humana, dignam credam
illud potissimum est Apostolicæ Sedis decretum,
cum Cardinalium consilio à SIXTO V. editum,
in quo cautum est, ut Carmelitarum Religio
ELIAM, & ELISEUM suæ institutionis Patronos
coleret, & in eorum memoriam dies festos
officijs proprijs celebraret. Ubi inter alia, quæ in
ELIÆ officio & festivitate à Summo Pontifice
approbato dicuntur, illud est, quod in Hymno
ELIÆ decantatur;

Sixtus V.

*Hic sacri est ductor, columen,
decusque
Ordinis nostri, superisque
gratus, &c.*

Fit etiam de ELIA in toto Ordine (nisi festum
duplex occurrat) quotidie Commemoratio,
quod soli Patrono, ac Ordinis auctori concedi-
tur & debetur. De ipso præterea Missæ sacrificium,
Patrobo tantùm convenienter celebratur. Hoc testi-
monium magni roboris est: neque enim alio
graviori innixa fundamento Hispania nostra pro-
bat, Apostolum JACOBUM nostrum calcasse so-
lum, tantoque Patrono læta gloriatur. Nullo in-
quam alio solidiori fundamento, quàm Romanos
Pontifices specialiori officio natam hujus magni
Apostoli per universam Hispaniam celebrari de-
crevisse, in quo mentio fit ejus adventus in has
partes, & sub Patroni titulo recitatur.

Accedit etiam, Romanam Ecclesiam errare
non posse in rebus fidei, & morum, neque in alijs
his affinis, & propinquis, maximè in his, quæ
universæ Ecclesiæ proponuntur. Quare in Reli-
gionum approbatione, sanctorumque inter Divos
adnumeratione errare nequit, ut certa & firma
Theologorum tenet sententia. Ex quo nobis licet
conjectare, serè pari firmitate, & certitudine gau-
dere Pontificis decretum, proponens Religioni
cultum alicujus viri sancti, Patroni nomine: præ-
cipue si id faciat, ut credamus, eum verum Patro-
num esse, auctoremve illius Ordinis. Nam licet
tale decretum videatur Religioni speciali fuisse
propositum: tamen, cum Religio illa sit approba-
ta, & toti Ecclesiæ, ut via ad perfectionem propo-
sita; ex consequenti videtur, decretum illud Eccle-
siam universam concernere. Quibus insuper ad-
do, Auctorem Religionis, hunc, illumve sanctum
ab Ecclesia propositi, vere nihil aliud esse, quàm
ejus vitam, moresque veluti exemplar imitandum
profitentibus illum Ordinem exhiberi. Quæ omnia
ad mores pertinere, nemo est, qui non videat.
Quare, cum Apostolica Sedes ELIAM Theby-
tem auctorem Carmelitarum seridè declaraverit,
officioque Patroni proprio eundem quotannis
celebrari sanxerit, reliquum est, temeritatis crimi-
ne non esse liberum, qui contrarium sentire præ-
sumpserit.

Quid obstat, quominus illud superioribus ad-
jungamus testimonium, (quod etsi pari certitu-
dine non gaudeat, quia illam, quæ ab Apostolica
Sede dimanavit, nulla humana adæquare potest
certitudo; infra illam tamen magni est ponderis)
d. sum prum ex Martyrol. doctissimi Molani, Molani,
quod ut ipse fateatur, ex varijs alijs Ecclesiarum
Martyrol. conficit. In hoc ergo 17. die Jun. Rap-
tum ELIÆ referens sic ait: 15. Kal. Jul. in Arabiâ
raptus B. Elia Ordini Carmelitarum Patriarcha: qui
tantam gratiam invenit coram Domino, ut verbis
clauderet, & aperires calum. Hactenus Molan. Quæ
verba haud dubiè, cum in Martyrol. res incertæ,
aut dubiæ tradi non consueverint, fidem assen-
sumque certum circa propositam veritatem non
parum augent.

Præterea quis non plurimi æstimer, piè veneretur,
suscipiatque antiquissimam, nunquamque ob-
litteratam traditionem, quæ non solum in Ordine
nostro, verum apud multos alios invaluit,
Eliam Carmelitis auctorem esse? cum in Missæ
sacrificio, in divino officio, in omnibus denique
precaionibus nostris hujus rei veritas commemo-
retur,

Summor.
Pontifi-
cum testi-
monia.

Sixt. IV.
Joan. XXII
Pius V.
Greg. XIII.
Clem. VIII.

Confes-
sionem, nol.
Thom.
Waldensis
13m. de
Abr. Titul.
14. cap. 11.
& seq.

Greg. XI.

Celebre
universi-
tatis Can-
tabrigien-
sij testi-
monium,
hoc de-
cretum
integre
refert: nol.
Thom.
Aquinas
S. J. Sep.
Part. 2.
de Pac.
ar. chatu
Eliz.

Walden-
Martini.

Josephus
Anticus.

Gemini
testim-
nium
tiquissim-
um.

rerur, ac repetatur. Nec solum Christianis, Religioſive traditio hac nota eſt. Nam Saracenis ipſis Syriam incolentibus (quod majus eſt) olim fuit etiam comperta: præcipue vero inter Sultanos obſervata. Cùm enim hi terra ſancta potirentur, ſtudioſiſ quàm de barbara gente credi poſſit, Carmeli montis incolæ valde ſibi gratos, benignitate beneficiſque proſequebantur; & (quod ſilentio prætereſſores admitabantur, colebant, & venerabantur. Quod que dictum incredibile apparet, ſuis elemoſynis copioſam illam familiam alebant. Plures id referunt authores, maxime vetò D. Anon. in hiſt. 3. p. c. 20. cap. 5. Guillel. Tyri Episcopos in continuatione belli ſacri, lib. 5. cap. 3. Chron. mundi in 6. ætate ſul. 207. Polydor. Virgil. de inventoriis rerum lib. 7. cap. 3. Sabellicus l. 5. Euseb. 9. Naucier. Tom. 2. generatione 41. Pontacus Burdegal. lib. 2. Chron. circa annum 1180. Supplementum Chronicar. in principio lib. 13. ac noviffimè Gattibay Tom. 12. cap. 28. ac denique Caſſaneus in Catalogo gloriæ mundi, 4. par. conſideratione 60.

Equum eſt præterea, in hujus rei confirmationem (ut nullam argumenſorum genus prætermittamus) ad revelationes divinas de re propoſita factas accedere. Et in primis præteram illuſtrationem, & revelationem S. Petro Thomæ exhibitam. Is enim dum virginem noſtra Religionis Patronam pro illius conſervatione precaretur, tale virginis accepti reſponſum: *Conſide fili, uſque in finem mundi Religio Carmelitarum perſuabit: nam ELIAS illius inſtitutor Eſto meo apparenti in tranſfiguratione pro eadem cauſa poſtulavit, & impetravit.* Hujus revelationis teſtes ſunt noſtri Ordinis ſcriptores, monumentaque omnia, & ultra ipſos eam referant Philippus Maerius, & Joannes Faventinus in vita S. Petri Thomæ.

Accedat aliud alterius claſſis teſtimonium, à Cantabrigienſi Academia, in Anglia olim celeberrima, Domini 1374. decreta, ac ita favorem Ordinis prolata ſententia. Cùm enim tempore Gregorij XI. Ordinis adverſarij ejus. Antiquitati detràherent, ſit deſerentque, nos veros ELIÆ ſucceſſores appellari, viſis, ac examinatis noſtris, adverſariorumque rationibus Academia univerſa decrevit, Carmelitas non ſolum ELIÆ, & Eliſei imitatores, ſed potiùs veros, ac legitimos ſucceſſores fore appellandos. Et quàmvis Academia decreverit Greg. XI. confirmaverit, impoſſimus tamen hæreticas Wicleph adverſariorum fictionem denuo exciſit, & contra Carmelitarum Ordinem, ejulque antiquitatem invehi cepit. Coniſta hunc ejus verba referens ſuæ exit nocte Waldenſis in lib. de Sacram. tit. 9. cap. 89. probans noſtri Ordinis antiquitatem, hæreticamque ſucceſſionem. Cujus opera poſtea fuerunt approbata à Martino V. qui ex decreto Cardinalium in Bulla, que incipit, *Placuit nobis*, illa confirmavit.

Quod ſi his adeo quis difficilem in origine Ordinis ita antiqua agnoſcenda ſe præbeat, de qua teſtimonia extant tam præclara: plura alia, licet non fortiora, egregia tamen addam. In primis Joſephus Antiochenus hujus rei protulit teſtimonium, qui in ſpeculo perfectæ militiæ primitivæ Eccleſiæ cap. 12. & 72. ſic ait: *Perſectorum militum Chriſti coadiutores ſurrexerunt ſiſ: uſiſſimi, viri ſolicarij, contemplationis deſiti ſanctorum Propheatarum ELIÆ, & ELIſEI imitatores, qui de monte Carmelo deſcendentes per Galileam, Samariam, & Paſtinaam, ſiſem Chriſti conſtantiffimè ſperſerunt. Quique in virginis MARIE honor em, in Carmeli montis deſervio ſabricantes oratorum, Salvatoris matris ſpecialiffimè ſervie-*

Ib. d. 7. ſu. Oper. Tom. 1

runt. Hæc Joſephus. Cujus memine in hoc propoſito Alceſius Vadius in *Commentarij Mantuan. l. 1. Parthenices ſol. 88. & Pined. 3. Monar. Etel. li. 2. c. 23. paragr. 4.* Paleonidorus *li. 1. cap. 6* Cui aſtipulatur *Chronica antiquiffima Romana*, que ſere eadem verba Joſephi repetens ſic ait: *Atem pore ELIÆ & ELIſEI prophetaſum religioſi de numero eorum, qui morabantur in monte Carmelo juxta civitatem Domina noſtra Nazaret, ſecretius ſolebant habitare uſque ad tempora Salvatoris, qui tandem, prædicantibus Apoſtoliſ, in ſide confirmati, in uno latere ipſius montis primo Eccleſiam in honorem virg. Maria conſtruxerunt. Hactenus prædicta Chion.*

Quæ duo teſtimonia de Carmelitis aperte loquuntur, eam ipſi fuerint (ut ſupra diximus) qui B. MARIE oratorium illud extruxerunt. Nec longe diſtat ab his Sigib. Gemblacenſis in *chron. Hiſt. (quem referet Paleonidor, ut ſup.)* dicens: *Cum Carmelitis in S. penitentiæ perſeveraſſent à tempore ſanctorum ELIÆ, & ELIſEI prophetaſum, tandem Chriſtum prædicantem audiverunt. Qui Religioſi ſidem Catholicam conſientes, in Chriſto baptizati ſunt. Deinde perſeverantes in doctrina Apoſtolorum, habentes gratiam ad omnem pl. b. m. veritatem Evangelicæ nuntij fideles, & Religionis Chriſtianiæ legitimi conſeſſores legitime eff. ſiſi ſunt.* Præterea id nobis clariffimè teſtiprum reliquit Ewald. Cathol. qui in ſæculo temporum in deſcriptione an. 1294. ſic ait: *Nobiliffima civitas Aconis à Saracenis deſtruita, ac deſertum deſerta MARIE in Carmelo monaſterium ad quaſuor milliaria civitati vicinæ ab eis igne crematur, ſtratibus in eo degenitibus perſidorum gladijs trucidato. Et tunc (proh dolor) Ordo Carmelitarum melliffimum locum ex toto perdidit: quo ab Elia, & Eliſei prophetaſum tempore duobus millibus, ducentis & viginti uno anno perſiſterant. Idem an. 4300. à creatione mundi, ante Chriſti ortum an. 923. ſic ait: *Eliæ Propheeta auriga Iſraël, & origo Religionis Carmelitane Eliſeo vivente rapitur. Item ci. ca. an. Dom. 450. ita loquutus eſt: Eliſei Propheeta Carmelitane Religionis primi, poſt ELIAM patris & Patroni, Sigiberto Gemblacenſe teſte, oſſa transferuntur de Samaria in Paſtinaam. His tribus locis clariffimè vit hic noſtri Ordinis ELIAM inſtitutorem ac Patronum conſtitetur.**

Accedat prædictis Richardus Armachanus Archiepiſcopus Hibernus, qui in quodam ſermone habito in feſto conceptionis B. M. Avinionæ coram conclavi Cardinalium, cujus initium eſt, *Ave MARIA* (præmiſſiſ alij) ſic inquit: *Quoniam (ut dicunt ſide digna hiſtoria) à tempore ELIÆ, & Eliſei Propheatarum; qui ſapius morabatur in Carmelo juxta civitatem Domina noſtra Nazaret ad tria milliaria, ſecretius ſolebant homines inhabitare devoti uſque ad tempora Salvatoris. Et tunc Eremitæ (ſcil. Carmelita) prædicantibus Apoſtoliſ, in ſide ſolidati, in latere uno montis ipſius primo eccleſiam conſtruxerunt in honorem B. M. virg. in illo loco, in quo didicerant ipſam cum alijs ſodalibus in vita ſua ſapius moram traxiſſe. Et ob hoc nimirum inter alios Religioſos Domina noſtra ſunt adſcripti, ut vocarentur fratres B. MARIE de monte Carmelo, &c.*

Hoc teſtimonium iſdem verbis referet Magiſter Borvio Anglicus, & Carmelita, Paleonidorus cap. 1 lib. Waldenſis de Sacram. ſi 9. cap. 89. & Navar. de h. v. Canonico cap. 21. n. 27. illud vetò in hoc Armachani teſtimonio notatione dignum eſt: illum non ex ſuo matre, aut ex apocrypho, minutque veris hiſtoriciſ, ſed ex ſide dignis id deſumpſiſſe. Chictovæus Theologus inſignis, in ſermone habito in comitiſ Provincialibus Carmelitarum, qui habetur inter conciones Sanctorum ab ipſo

M m 3

Aſcenſus Vadius. Pineda. Chronica Romana.

Sigib. erius Paleonid.

Ewald. Cathol.

Armacha.

Borvio. Paleonid. Waldenſi. Navarr. Chictovæus

Anonim. Guillel. Chronica mundi. Polydor. Sabellicus. Naucier. Pontacus. Supplem. mentum chronica. r. Garibay. Caſſaneus. Deipara. appella. S. Eliam. Or. dia. Carme. lit. in. ſtituto. rem. & promittit. ejus dura. tionem. uſque ad. finem. mundi. Maerius. Faventin.

Greg. XI. Celebre univerſitatis Cantabrigienſis teſtimonium, hoc decretum integrè referet noſtri Thom. Aquinas. S. Joſeph. Part. 2. ſeſ. 2. de Patris archatu. Elia.

Waldenſ. Martin. V.

Joſephus Antioch. Geminum teſtimonium antiquiſſimum.

olumen. reriſque. niſ ſectam. demoratio. ri concedi. nacrificum. r. Hoctoe. r. enim alio. noſtra pro. calcaſe ſe. Nullo in. Romanos. uſque magni. lebrari de. ntus in ha. nam errate. in alijs. in his, que. re in Reli. ter Divoc. & firma. nobis licet. dine gau. Religioni. ine: præ. im Patro. Nam licet. nali ſuſſe. approba. in propo. ud Eccle. ſuper ad. ſanctum. e, quam. itandum. Que om. n videat. Theby. araverit, no tantis. ſis crimi. tate præ. tibus ad. certica. poſtolica. te poteſt. onderit. Molani. cſiarum. n. Rap. Arabi. cha: qui. ut verbi. an. Quæ. ncertis, a ſſen. em non. renere. que ob. Ord. valoni. Muſſe. enique. nemo. retur.

LESU. Spirit. II. VIII. 28.

Carmeli
Ordinis
origo ob
tria ceteris
pizcel-
lit.

editas, patto post initium ira ait: *Animadvertere non est indignum, Carmelitani Ordinis exordium ob tria precipue excellentiam quandam habere. Primum, quia ante institutionem praecognitum est divino nutu, & revelatum. Memoria enim proditum est (ut scholastica refert historia,) ELIAM Thebitem de tribu Aaron progenitum, primum Religionis huius fuisse auctorem. (Et infra) At hi, qui primam Carmelitano Ordini praestiterunt originem, ut ELIAS, & ELISEUS, ex Iudeis nati sunt. Qui verò ceteris Religionibus jecerunt fundamenta, ex gentibus progeniti sunt. Constat itaque antiquiorem Carmelitanae Religionis, quam aliorum Ordinum, esse originem, & ratione exordij ceteris praestare.*

Phil. Ab-
bas.
Palaenod.

Philippus Hieropolitanus Abbas apud Palaenodocum lib. 2. cap. 1. de antiquit. Ordinis nostri his verbis meminit: *O Carmelitarum Religio, quam magna facta est in domo domini? Nunquid olim à modico fonte Eliae Dei Propheta principium habuisti? Et ecce nunc in magnum fluvium crevisisti Tu olim plantata in Eremito, nunc facta es civitas plena populo. Tu fundatorem habes adhuc in Paradiso viventem, & gloriosam Virginem MARIAM Reginarum caeli, Dominam mundi, in Patronam singularem. Sicut enim de te olim processerunt Patriarcha, & Propheta; sic nunc de te procedunt sacerdotes, & Levitae, Doctores, & Evangelistae. Qui Patres Patroni omnium Religiosorum facti sunt: Haec ille.*

Denique longum esset, adijcere plura alia, quae in hujus veritatis confirmationem Scriptores multi tradidit. Tantum adjiciam duo validissima testimonia, aeternum Guilelmi Eysengeneij, qui contra Centuriatores scribens in sua Ecclesiastica historia, centenario 1. distinet. in tit. de Religionibus, & monasticæ vitæ cultoribus, specialem articulum sub hac verborum serie ponit: *De monachis Carmelitæ tempore Prophetarum: & ibi inter alia sic ait: Eliae propheta primus Carmelita, & infra. En baretica ELIAE posteritatem dicit Monachos Carmelitas. Item dicitur: Sanctus Eliseus Carmelita, Princepsque Eliadum, id est, Carmelitarum. Et postquàm aliqua attulit testimonia, ut probet, Ordinem Carmelitarum tempore Prophetarum floruisse, infert contra Centuriatores: En quàm antiquus sit ordo Beatae virginis.*

Guilelm.
Eysengeneij.

Genebrar.

Alterum vero testimonium est Genebrardi, nostri temporis diligentissimi historiographi, qui, ut doceat Carmelitas ab ELIA propheta initium sumpsisse, rejicit Polydori sententiam, qui Aymerici tempore censet, Ordinem hunc incepisse. Verba Genebrardi referam: *Ordo Carmelitarum (qui tunc variegata chlamyde induebatur) initium habuit in deserto Syriae Aymerici Antiocheni Antistitis opera (ut refert Polydorus Virgilius lib. 7. de inventoriis verum c. 3.) Sed eorum origo altius repensenda est: nempe à propheta ELIA, & Eliseo, qui Carmelum montem terra sancta primi consecrarunt, & discipulos ibi reliquerunt, quos scriptura filios prophetarum appellat. In Europam eum postea adduxit Albertus Patriarcha Hierosolym. Primi sunt mendicantium. Praedicta Genebrard. Cujus viri quanta sit in conscribendis historiis autoritas apud omnes (praecipue viros doctos) ita notum est, ut ejus testimonio securè possimus hic stare.*

Quod si duorum hominum testimonium verum, & recipiendum est, quantum magis quod per tot testes, ac tam illustres confirmatur? tot summorum Pontificum decretis fulcitur? tot saeculis roboratur? ac non solum in Ecclesia, verum apud Barbaras nationes traditione receptum ac comprobatum est? Nempe id falsum, aut fictum existimet quis, quod tot viris dignissimis, verustioribus, ac recentioribus probatum? Num ignarus, aut suspectus testis sanctissimus ille (quem sic appellat Trithem.) Joan. Patriarcha Hierosolym, qui opere integro nobis astipulatur? Num Thomas Wal-

denis acerrimus haereticorum malleus, levis, aut frivola traderet? Num tot Ordinis pii, gravissimi, que viri in scribendis his, si vera non essent, tot voluminibus defatigarentur? Forè tot Pontifices errarent? aut in suis decretis decipi potuerunt? Num revelationibus veris rot retro saeculis in Ordine receptis fides adhibenda non est? Oblatrent Ordinis nostri veteres, novique adversarii, quantum libuerit: aperta sunt enim, & luce clariora, quae diximus, nisi ipsi ita cæcutiant, ut aperta luce solem non videant.

Cæterum ut res hæc omni ex parte absoluta maneat, rationibus perficienda erit. Prima, nam (ut refert Hieronymus in Epistola ad Paulinum scripta) habet unum quodque propositum, sive institutum principes suos. Idque sanctus Doctor variè confirmat exemplis. Hic tantum nobis sufficiat, nosse, quæquamque religiose vitæ instrata ab aliquo primo fonte dimanasse: nullamque esse Religionem, quæ aliquem sui Patriarcham, institutoremve non cognoscat. Sic Basilios, Benedictinos, Franciscanos, Carthusienses, per singulaque, si dicatur, à Fundatore aliquo Patronove emanare competum est. Quem ergo Patronum agnoscunt Carmelitæ, aut quem institutorem unquam, nisi ELIAM sunt venerati? Quis unquam Historiographus vero, probabiliter fundamentum nixum alium nobis Authorem potuit adinvenire? Legat, revolvatque quis Authorem historias, & verè comperiet, apud illos nullum alium determinatum posse Authorem reperiri, si excludatur ELIAS.

Nam qui ab Alberto Patriarcha Ordinem cepisse asserunt, ipsimet fatentur, Albertum tantum Ordinem jam prope labentem sua Regula exisse. Qui verò ab Aymerico Ordinis primordia computant, ipsi etiam libere concedunt, Aymericum tempore Alexandri III. Carmelitas per Carmeli factus dispersos in unum congregasse, ad commodioremque vivendi formam redegit. Qui verò à Joan. Hierosol. circa annum Domini 400. Regulam nos accepisse docent, ipsi quoque admittunt, Joan. Hierosolym. antequam regulam Carmelitæ traderet, eorum conversationem, institutumque fuisse amplexatum.

Alij tandem, qui nostra initia ad Apostolorum tempora referunt, nullum certe Authorem designant, neque explicant, quando, & quomodo id contigerit. Quare confusè nimis loquari, rem, & operam perdunt. Et veluti Nili ignotum caput, sic nostri fontis initia hic, a quo illic quaerunt. Quæ omnia, si in unum junganur, inevitabile conficiunt testimonium, ELIAM nostrum extitisse Authorem.

Ultimò, si memoria reperamus, quæ in initio hujus primæ partis diximus, constabit, ELIAM aliquis institui Religiosi in Evangelica lege adhuc florentis fundamenta jecisse. Quæ autem nunc extat, vel præteritis temporibus floruit Religio, quæ ELIA patrono gaudeat, aut gloriatur, & tantum sibi usurpet honorem, nullam certè, præter nostram, nec præteritis, nec præteritis saeculis invenies. Cujus institutio monasticæ vitæ, exemplarique illi, quod ELIAS in monte Carmeli plantavit, similior reperitur, quam Carmelitarum? præcipue dum majores nostri Carmeli fontem, speluncasque habitaverunt? Testis est Joan. Patriarcha Hierosolym. & Trithemius superius adducti, qui late in suis libris demonstrant, Carmelitas in omnibus veros fuisse ELIAE imitatores. Ni fortè aliquis dicat, post Eliam Prophetam, filiosque prophetarum, in Carmeli monte aliquando veros ELIAE successores defuisse.

Sed certè id nemo verè poterit affirmare, cum

ex nulla historia, nullisve conjecturis certis colligi possit, hanc Eliæ familiam aliquo tempore usque ad annum Millestimum ducentiesimum, in quo Carmelita in Europam advenarunt, illius montis habitationem dereliquisse. Præcipue vero id constabit, si quis perlegerit ea, quæ nos in libro de Ordinis antiquitate de hac re tradidimus. Si Elias ergo Author Religiosæ vitæ agnoscat, eamque in Carmelo sitam reliquit, & nunquam abolitam fatentur Authores; quos Eliæ dicemus successores, præter eos, qui in Europâ venerunt, à mellituo illo expulsi monte, qui modò Carmelitæ nuncupantur.

Regula, divinæque institutiones à Carmelitis tempore ELIÆ, & Prophetarum usque ad tempora Joan. 44. patriarchæ servata.

§. 2.

Beatus Cyrillus montis Carmeli quondam Prior, vitæ doctrina, & sanctitate præclarus, in lib. de peculiaribus gestis Carmelitarum, & in Epistola ad Abbatem Joachim agens de Regulis, quibus Carmelitarum Ordo olim DEO famulabatur, sic ait: Sacra hujus Religionis professores institutionem suam in divina scriptura tanquam in aëneo Paradiso speculabantur: ubi & sanctorum acta Religionis virtus exemplaria ab eis imitanda intuebantur, à Prophetis commendata, & multis sanctorum voluminum testimoniis approbata. Ex quibus dicti professores diversos profunda sapientia tractata deducebant, quibus tanquam copiosis dapibus reficiebantur.

Hadenus Cyril. Cui sententiæ aperte favet Trithemius in lib. de laudibus Carmelitarum cap. 4. dum ait: Sancti enim fratres, qui in monte Carmelo juxta fontem Eliæ ante Christi nativitatem habitabant, Regulam conscriptam habuisse non leguntur, sed ipsi norma, & regula sibi fuerant, qui exemplo ELIÆ concorditer vivebant. Ex quibus Patribus colligitur, scripturam sacram monachis illis fuisse vivendi normam, & ultra ipsam, ELIÆ exemplum, ejusque successorum pro Regula fuisse veneratos.

Hoc verò plenius, latiusque profequitur Joan. Patriarch. Hierosolym. Episcopus lib. de institutione monachorum cap. 16. Idem (inquit) Elias (ut suo exemplo animos omnium prædictorum monachorum ejus discipulorum provocaret ad suæ Religionis exercitium) studij, secundum formam per DEUM sibi traditam, pollece eorum eis frugalitate paupertatis, uti abstinentiæ, parsimonia, domare concupiscentiæ carnis, nitere candore Castitatis, abnegare libertatem voluntatis, vitare tumultum plebis, & ardere fervore charitatis. Et quia in ejus imitatione decevit DEUS consistere hujus Religionis propheticam perfectionem, propterea Elias ipse magna propheticæ disciplinæ, & monasticæ vitæ exemplaria (scilicet gesta sua, & merita) demonstravit cordibus professorum hujus Religionis, per quæ ipsi ornarent penetrantia mentis: ut ad rationem ejus, sæculo, ac terrenis omnibus ex totis præcordijs renuntiantes, & carnales concupiscentias per continentiam, & abstinentiam crucifigentes, voluntatemque propriam abnegantes, & eam superiori humiliter committentes, à conspectu etiam hominum absconsi, prophetalem vitam eremiticam (quam Elias ipse vixerat in solitudine), & maxime in monte Carmeli) monachi prædicti in eodem monte Carmeli, & in alijs Eremitis, ac locis ad hunc finem continuarent, quatenus, eam accolentes, libertus etiam mentes suas cum DEO per amorem perfectè unirent.

Et infra: Quidquid igitur est perfectionis in

hac Religione, ab hoc propheta DEI ELIÆ ex-
placiter emanavit. Hæc & alia ibi, & alibi Joan Hierosol. docens, qua ratione Elias se præberet ex-
emplū, ac vivā filijs prophetarū, alijs; successoribus vivendi regulā. Idem author c. 21. sigillatim refert alia Eremiticæ vitæ instituta, & observantias, quas majores nostri colebant: ubi præcipue tractat de oratorio, ubi certis horis, ad peragenda divina officia, conveniebant; & de cellis, in quibus soli, & separati habitabant; & de silentio, quod miro cultu assidue proferebantur. Ac denique in eodem cap. concludit his verbis: Omnes quippe hujus Religionis veri sectatores, tam in monte Carmeli, quam alibi habitantes, profitentur, se humiliter sequi illam sanctam vitam, & propheticam justitiam, vitæ monasticæ, quam propheta DEI ELIAS servavit, & instituit, ac quam esse sequendam, ipse secundum formam à DEO sibi traditam verbo pariter & exemplo discipulis suis tradidit; & in Eremito montis Carmeli residendo docuit maxime, ac demonstravit. Et hæc de Regula tempore ELIÆ, & ELISEI prophetarum servata. Restat nunc, ut de modo vivendi ab Eliæ discipulis servato dicamus. Reliquit igitur Elias in monastica professione multos post se successores, quorum alij in monte Carmelo, in Galgala, & Bethel, alij in Hiericho, & alij terræ sanctæ locis habitabant, ut latè idem Joan. Hierosol. cap. 23. & 24. docet. De his igitur Eliæ, & Elisei successoribus videamus, quibus institutionibus ad perfectionem vitæ monasticæ fategerunt.

Mihi id compertum videtur, ELIÆ, & Elisei discipulos non una, eademque Regula vixisse. Nam filij Prophetarum (de quibus B. Hieronym. ad Paulinum, & ad Rusticum, lidor. lib. 2. de offic. c. 9. & Joan. Patriarcha ferè per totum librum meminere) illam Regulam, quam idem Joan. Hierosol. tradidit, observarunt. Permaneruntque hi Prophetarum filij utque ad Apostolorum tempora, ut ex Eusebio Cæsariens. lib. 2. Ecclesiast. hist. aperte probatur: Is enim ita prædicto loco scripsit: Apud Antiochiam floridissima congregatur Ecclesia, in qua etiam fuerunt Prophetici Ordinis viri quàm plurimi: & infra: Quæ tempestate Agabus unus ex his, qui aderant, Prophetis. Alij verò ELIÆ successores (nempe Esseni, qui in desertis Hiericho morabantur) supra Eliæ institutiones alias supererogaverunt, fortè ab Eliseo propheta eorum magistro, & Authore acceptas. Quamvis non dubitem, Essenorum genus etiam filiorum prophetarum nomine olim contineri, licet specialiter Esseni appellarentur, quia in perfectione monasticæ vitæ potissimum ab ELISEO propheta sunt instituti.

Pro quo recolenda existimavi, tum Essenorum genus, & originem, tum cultum, & Religionem, Essenorum familiam, si Plinio lib. 5. naturalis hist. cap. 17. & Solino cap. 36. credendum est, planè compertum erit, esse antiquissimam. Id enim Plinius præfato loco de Essenis tractans scriptum reliquit. Ita (ait) per sæculorum millia (incredibile dictu) gens aeterna est, in qua nemo nascitur &c. Solinus quoque fidelis Plinij imitator ferè eisdem verbis Essenorum antiquitatem commendans dicit: Itaque per immensum spatium sæculorum (incredibile dictu) aeterna gens est, cessantibus puerperis. Hæc Solinus. Et licet doctissimus Baronius 1. Tom. annal. ann. Christi 64. cap. 6. 7. & 8. Plin. & Solin. dicentibus, Essenorum sectam per multa sæculorum millia existisse, non credendum existimet, ea ratione ductus, quia qui res Judaicas sunt profecti, tam antiquæ originem Essenis non tribuunt; quare ipse, vel post Christum, vel paulò antea tempore Herodis ma-

B. Hieron. Isidorus. Joannes. Eusebius.

Plinius. Solinus.

de Essenorum origine, genere & Religione.

Mirandum quod de ipsis refertur.

joris viros hos claruisse existimat: nulla enim (ut ipse ait) antiquior apud Josephum de eis habetur memoria: tamen in hoc illustriss. Baronius fortè deceptus est. Nam apud Josephum eadem ferè verba, quæ apud Plin. & Solin. potuli facillè invenire. Is enim lib. 18. antiq. judaicarum cap. 2. de sectis Judæorum agens sic inquit: *Judæi patria sapientia studiosi, jam inde à multo retro sæculis in tres sectas erant divisi, Essenorum, Saducæorum, &c. Idemque author lib. 13. cap. 9. docet, tempore Jonathæ Pontificis, & Antiochi Regis has etiam sectas floruisse. Quod censet Genebrardus lib. 2. ann. mundi. 3944. Hoc est. 143. an. ante Christi adventum. Imò neque ibi apud Josephum eorum initia expressè recensentur: sed potius in confuso adnotatur, multis retrò sæculis inceperunt. Quæ verba temporata longissima denotant. Quare id certum videtur, eos à sanctissimis prophetis ELIA, & ELISEO originem ducere. Idque in primis probò ex Genebrardo viro gravissimo lib. 1. Chronologia anno mundi 3272. Eliseus (ait) confluxit cellas prophetis in Hierichontis solitudine. Manavit institutum, & loci Religio ad posterum, fuitque desertum hoc usque ad Engaddi ab Essenis habitatum, hominibus continentia incredibilis. Eodemque loco habitasse Essenos, (nempe in desertis Hiericho,) Plin. & Solinus ut supra senserunt. Et quavis Genebrard. expressè non affirmet, Essenos ab Eliseo propheta immediatè in monastica disciplina fuisse institutos, clarè tamen docet, ab ipso, sive à prophetica sua familia ortos fuisse. Idque colligitur apertè ex Nicephor. lib. 2. Eccl. hist. c. 15. qui de Essenis narrans, eos (ait) vitam propheticam flagrantis, atque ferventi fide meditari, atque amulari. Quæ est igitur hæc prophetica vita, nisi ea, quam Elias, & Eliseus, filijque prophetarum coluere? In hujus verò rei confirmationem argumentò utar in hac materia validissimo. Nam Essenos, de quibus Philo, & Josephus, (ut infra dicemus) plura admiratione digna scripserunt, fuerunt à divo Marco in Ægypto legibus, & institutionibus Evangelicis imbuti, alijsque canonibus, & observantijs monasticis instructi: ut post Nicephor. & Euseb. lib. 2. cap. 15. & 16. & Hiero. de Scripturis Ecclesiasticis. in Marcum, communis tenet Catholicorum sententia. Qui etiam censent, ab his Marci discipulis Christianorum monachorum postea in Ægypto, & Palestina agmina descendisse, ut cum Nicephor. cap. 15. (et expressius cap. 16. illis verbis: *Cum ad hodiernum usque diem non apud alios, quàm apud nostros homines Regulæ tales, vivendi que mores conservari, compertum sit.* lib. 8. cap. 39. propè finem, Equidem ab illis Ægyptijs tantopere hoc vivendi genus invaluisse conjicio: quæ ferè verba habentur apud Sozomen. lib. 1. cap. 11.) & Euseb. ut supra cap. 15. & 16. eruditè Castian. lib. 2. cap. 5. demonstravit, dicens: *Nam cum in primordio fidei paucissimi quidem, sed probatissimi monachorum nomine censerentur, qui à beata memoria Evangelista Marco normam suscipere vivendi &c. & infra: Ea igitur tempestate, cum Ecclesia illius primitiva perfectio penes successores suos adhuc recenti memoria inviolata duraret, &c. Quibus, & alijs ex hoc c. & c. 4. præcedenti manifestè ostendit, disciplinam à B. Marco primis illis Evang. monachis traditam usque ad sua tempora perdurasse, Idque & fortè expressius, in præfatione ad Castorem ptopè finem indicavit dicens: *Secundum eam, quam vidimus, monasteriorum Regulam per Ægyptum, & Palestinam antiquitus fundatorum, vel adjicim, vel recidam. Nequaquam enim credat, rationabilis quidquam, vel perfectius in Occiduis Galliarum partibus reperiri potuisse, quàm illa sunt instituta, quibus ab exordio prædicationis***

Apostolica, à sanctis, ac spiritualibus patribus fundata monasteria ad nos usque perdurant. Hæc etiam Castian. Placet igitur Castiano, Euseb. Nicephor. & alijs, Ægypti monachos in professione Essenis, hoc est, discipulis B. Marci successisse.

Potro argumentum (ut ad propositum redimus) hac ratione formare licebit. Idem Castian. lib. 1. de institutis renuntiantium ferè per totum Monachos Ægypti, & Palestinæ ab Elia, & Eliseo, filijsque prophetarum originem ducere, lætè docet, ac repetit: cui subscribant Niceph. lib. 2. cap. 39. & Sozomen. lib. 1. cap. 11. & Hiero. ad Rusticum & Paulinum, Si ergo Ægyptij Alceæ, sive monachi ab Elia, & Eliseo ortum habuerunt, & hi præterea ab Essenis disciplinam suscipere vendi, eorumque successores exiterunt, necessariò fatendum erit, Essenos etiam ab Elia, & Eliseo, sive filijs prophetarum eorum successoribus promanasse. Quod præterea demonstrat nominis etymologia. Nam licet demus, Essenos à vita sanctitate esse dictos (quod voluit Chryso. hom. 44. in act. Apost.) idque Philo in lib. *cujus titulus est, quid liber sit probus*, apertè significat; tamen, si nominis etymologia attentè consideretur, Essenos, sive Elleos (ut alij volunt) ab Eliseo potius dictos, quàm si Elencos, veteris apparer. Quæ denominatio placuit etiam patri Henricques nostri temporis auctoritati gravi, & docto in 2. Tomo, l. 12. c. 5. in glos. in lit. B.

His visis, oportet, ut de Essenorum institutione, & Regula dicamus: brevier tamen id prius præmittentes, Essenos tam Alexandria, quàm Palestinæ inhabitantes (utrobique enim horum secta florebat) Christiani, & Apostolorum prædicatione ad fidem fuisse convertos. Quod eruditè ut solet, docet Baronius, ut supra: colligiturque apertè ex Euseb. Niceph. Sozomen. & Castian. relatis, qui uno ore fatentur, Essenos primos fuisse in Ecclesia vitam monasticæ cultores, ab eisque ad posteros Ægypti, & Palestinæ monachos institutum, Religionemque manasse. De Essenorum igitur Regulis, & vitæ sanctitate plura scripserit Josephus, ut supra, Philo Judæus natione Alexand. in lib. *de vita contemplativa*, sive de supplicibus in scripto, à quo postea ea, quæ de Essenis tradidit, acceperunt Euseb. Sozomenus, Nicephorus, & alij. Brevier tamen ex his legibus, atque sanctionibus, quibus Essenii insigniores pietatis cultores, imò & Christiani monachi seipfos addixerant, aliqua appingamus. Et omiffis illis, quibus imbuti erant, opinionibus, dogmatibusque Catholicis de DEO, & de immortalitate animæ, solùm statua circa mores referam.

1. In primis omne juramentum, quasi perjurium esse vitandum: quia quicquid vir perfectus dixerit, jururandi vim habere debeat, & quod is veluti mendacij reus condemnatur, cui sine testè DEO non creditur.
2. Summam post DELIM exhibendam esse legislatori Moyfi reverentiam, quem si quis blasphemaverit, morte morietur.
3. Præcipuum studium divinis litteris, ac veterum Patrum scriptis adhibendum, indeque petenda, quæ animorum curæ expendant.
4. Communis sodalij præfecto ita parendum esse, ut nihil sine ejus præcepto fieri liceat.
5. Continentem, ac castibem vitam ducere, & ab omni prorsus conjugio per omnem vitam abstinere.
6. Omnes facultates communes esse, unumque omnium patrimonium, quod per communes procuratores dispensetur (Ecce. 4. 5. & 6. præcepto tria religiosorum vota adumbrata.)
7. Nihil

Josephus.

Genebrard.

Ab Elia & Eliseo originem ducunt.

Nicephor.

Nicephor. Euseb. Hieron.

Sozomen. Castianus.

Chryso. Philo. Euseb. de vit. contempl.

De eccles. regula & institutis.

Euseb. de vit. contempl. Sozomen. Castianus. Josephus. Philo.

D. Cyril.

D. Cyril. de Joan. Hierosol. sanctum.

7. Nihil inter se aut mercari, aut vendere, sed cunctis esse liberum accipere, à quibus liberit quod opus sit.

8. Albis vestibus utendum, & amictum, & calceos non mutandos, nisi omnino aut consicissis prioribus, aut longi temporis usu consumptis.

9. Tantam etiam in naturalibus purgamentis habendam esse munditiæ curam, ut unusquisque sibi quotidie in secretissimis locis foveam dolabella effodiat, in qua ventrem exoneret, demissa primùm circumquaque veste, contegendi corporis gratia, ac deinde terra, quam effoderat, in locum suum reducat, ne scilicet divinæ lucis splendori fiat injuria.

10. Ante solis ortum publicis laudibus Authorem natorum luminis celebrandum, postea verò ad suas cuique artes, ac studia accedendum.

11. Hora quinta diei in commune cœnaculum, factis vestibus, hoc est, lineis velaminibus indutis, coë indum; ibique ex eodem pane, & pulmento, in silentio residentibus vescendum: nec aliquid gustare cuiquam fas sit, nisi publica oratio prandiam præveniat, & sequatur, quæ DEUM datorem victus & ante & post ebum collaudet.

12. Post prandium, depolius factis indumentis, ad sua cuique opera usque ad vesperam recedendum.

13. Ad eorum Religionem nuper venientes, non statim in consortium assumendo: sed candida veste, & perizomate indutos & dolabella incinctos, à curationibus suis explorandos per tres integros annos, donec probatæ virtutis experimenta dederint. Hactenus de Essenis.

Tempore verò Ecclesiæ primivæ, Carmelicutores, alijque ELLÆ successores Evangelicam Regulam studiosissimè observarunt, ut Trithemius cap. 4. de laudibus Carmelitarum scribit his verbis: Deinde post passionem Domini, multiplicata per Judæam fide Christiana, hi, qui in monte Carmeli vitam imitatione Eliæ ducunt eremiticam, secundum Evangelium Christi vivere cœperunt, sicut in actibus Apostolorum scriptum est. Erant unanimiter in oratione perseverantes, & erat illis cor unum, & anima una: nec quisque inter eos aliquid habebat proprium, sed erant eis omnia communia. Hac est vita Apostolica, quam fratres Carmelita in primitiva Ecclesia studiosissimè observabant, Regulam super his Evangelicam in cordibus suis habentes conscripserunt. Successu verò temporis cum homines paulatim inasperens ab Apostolica via recedere, & proprium sibi quisque possideret, timentes zelosi montis Carmeli habitatores, ne & ipsorum sancta conversatio per successum temporis deficeret, de remedio in posterum cœperunt cogitare. scilicet, Ordinem suum deinceps non satutum existere, nisi per Regulam confirmaretur. Hæc Trithemius. Quæ verò fuerit hæc Regula, quam post tempora primitivæ Ecclesiæ Carmelitæ suscepit, sequenti capite declarabimus.

CAPVT II.

De Regula, sub qua Carmelitæ vixerunt ab anno Incarnationis 400. usque ad annum 1205.

D. Cyrillus Divus Cyrillus supra laudatus montis Carmeli Eremita in libr. de peculiaribus gestis Carmelitarum, & in Epist. ad Abbatem Joachim, quæ hodie habetur in speculo Ordinis lib. 8. à cap. 1. ita scripsit: Fuit autem tempore Arcadij & Honorij Imperatorum quidam dictorum Religiosorum pater mitæ virtutis, & perfectionis, Joannes nomine, qui ceteros cōsortes suos ejusdem montis monachos

exemplo suo, & magisterio sollicitè inducebat ad perfectionem acquirendam, secundum propheti- cam disciplinam vitæ monasticæ per ELIAM prophetam instituta. Quam disciplinam Joannes eis exponēbat ex diversis litteris, tam veteris, quam novæ legis, & ex nonnullis tractatibus editis à prædecessoribus suis: qui tandem propter ejus sanctitatem in Pontificem Hierosolymitanæ Ecclesiæ sublimatus Apostolo Jacobo in Episcopatu ejusdem Ecclesiæ quadragesimus quartus successit. Hunc Joannem charissimus ejus discipulus, Caprasius nomine, ejusdem montis, & Religionis monachus suppliciter flagitavit, ut quæ de institutione hujus Religionis, & primis ejus fundatoribus, & de perfectione ad exemplum eorum acquirēda frequenter disserterat, dignaretur sibi, & suis consortibus breviter reddere in unum volumen, in quo omnia per Ordinem intuerentur, ne oporteret eos librorum numerositatem evol- vere. Joannes ergo cernens, quòd propter occupationem suscepti officij non posset ulterius jugem in monte Carmeli residentiam trahere, quòd Caprasius ab eo flagitaverat, opere complevit. Scripsit enim eloquio, & litteris Græcis in quodam libro primatiam nostræ Religionis institutionem, & Fundatorum ejus dignitatem, atque præcorum professorum gesta sancta, & gloriosas virtutes, exteriorēque habitus ornatum.

Propterea prædictus Joannes brevi & lucido eloquio ordinariè descripsit successores dictorum patrum in illo libro, ut tanquam in nitido speculo institutionem suam intuentes, eam observare propensius cœperentur: & sanctam vitam, ac virtuosos mores dictorum patrum ex totis præcordijs imitarentur. Quem librum ipse Joan. sodalibus suis Religiosis Eremitis montis Carmeli legendum, & observandum tradidit tempore Honorij Imperatoris, anno Domini 412. Et ex tunc professores nostræ Religionis sategerunt ad perfectionem, & finem vitæ solitarie tendere secundum formam institutionis prophetæ ELLÆ per dictum Joannem in præfato libro descriptæ. Hactenus Cyrillus. De hac regula Joannis meminit Trithemius in lib. quem edidit de laudibus Carmelitarum cap. 2. dicens: Sanctissimus ille Patriarcha Hierosolymitanus Joannes, quid aliud in suo libro de principio & profectu hujus Ordinis exprimit, nisi quòd Elias fundator ejus fuit?

Estque præterea hæc Joannis institutio à Margatino de Lavigne eruditissimo viro, Tom. 9. Bibliothecæ sanctorum Patrum inserta. Fuit vero Bibliotheca hæc approbata à facultate Theologica Parisiensi, potissimum à Genebrardo, Joanne Drædeo, ac Francisco Faverdentio: & in ordine perpetua constantique traditione receptum est, olim majores nostros sub hac Regula Joannis ad Religiosæ vitæ perfectionem properasse. Nam præter D. Cyrilli testimonium superius adductum (quod in hac parte magni ponderis, & autoritatis censendum est, cum sanctissimus hic vir ferè attigerit tempora, quibus hæc Joannis institutio in Ordine vigebar, ut infra dicam) meminit etiam prædictæ Joannis Regulæ lucidissimum Ecclesiæ lumen nostr. Thom. Waldensis de Sacramentalibus tit. 9. cap. 89. his verbis: Ordo Carmelitarum à Joan. Patriarcha Hierosolymitano prius Carmelita Regulam vivendi Græce conscripserat, quam pleniori post, sub Alberto isidem Patriarcha, forma dignam inscripsit. Hic Joannes tempore Arcadij, & Honorij Imperatorum ad Caprasium monachum montis Carmeli, de peculiaribus gestis Carmelitarum, quod hactenus translatum in Latinum habetur, volumē descripsit.

nisa & Regula ab eo Carmelit. Ordini tradita testimonium

Trithem.

Margat. Genebrard. Jo. Dræd. Faverdent. Est hic Joan. Hierosol. liber Bibliothecæ PP. multo auctiori & accuratiori in editione facta ab Univers. Colonienf. Theologis an. 1618 Tomo 4. qui continet scriptores 4. lxxviii. ad. est. ab an. Chr. 300. usque ad 400. insertus.

bus sancta... tibus Cas... cephor, &... ne Essena... am redem... m Castan... per eorum... lia, & Eli... cere, hie... ph. lib. 1... ro, ad Ru... Alceæ, sive... nerant, &... cepere vi... necessitas... Eliseo, sine... is proma... omnis ery... rita sancti... om. 44. in... li nomis... enor, sive... hieo, qua... inario pla... dris au ho... of, in lib. B... instratio... in id p... quam Pa... horum lo... ra dicatio... dicit ut lo... que appeti... in, relatis... iuste in E... que ad po... osum insti... orum igit... ere Jole... lexand. in... clicibus in... ra ducere... phorus, &... anctioni... tores, imò... t, aliqua... uti etiam, de DEO, tuta circa... per jarum... as dixerit... id is velut... iste DEO... dam esse... quis blas... s, ac ve... eque pe... arendam... cere, &... tam ab... unum... munes... præcep... Nihil

IOHANNES... Spiritus... II